

РЕШЕНИЕ

№ 764

гр. Бургас, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, IШ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МАРИНА ИВ. МАВРОДИЕВА

при участието на секретаря Ж.З.М.

като разгледа докладваното от МАРИНА ИВ. МАВРОДИЕВА

Административно наказателно дело № 20212120203765 по описа за 2021 година

Производството е образувано по повод жалба на „*****“ АД ЕИК **** срещу Наказателно постановление № 38-60/21.07.2021г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 116, ал. 1, т. 3 от Закон за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на дружеството жалбоподател е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лева.

С жалбата се моли за отмяна на наказателното постановление. В съдебно заседание се представлява от адв. М. от САК, който поддържа жалбата и излага подробни съображения за незаконосъобразност на НП.

Административнонаказващият орган – ДАНС се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата, излага съображения за нейната неоснователност и моли за потвърждаване на НП.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН (видно, че наказателно постановление е връчено на 26.07.2021г. , а жалбата е подадена на 02.08.2020г.). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

Със заповед на Председателя на ДАНС рег. № 3-2640 било възложено на св. Р.Т. да извърши проверка по ЗМИП като контролен орган на дирекция „Финансово разузнаване“. Със заповед рег. № фр-9-100/28.07.2020г. на Директор САД ФР-ДАНС на св. Р.Т. било

възложено да извърши проверка на дружеството „*****“ АД със срок на проверката от 04.08.2020г. до 12.08.2020г.

Във връзка с възложената задача проверяващите изискали от „*****“ АД копия от клиентски досиета, данни за сключваните договори и начина на прилагане на чл. 53, 55, 66 ЗМИП. „*****“ АД представило исканата информация съгласно писмо изх. № 10832/11.08.2020г.

Била изискана допълнително информация, която „*****“ АД представило с вх. № ФР-11-7071/19.08.2020г., изх. № 10834/17.08.2020г.

На 09.02.2021г. бил съставен констативен протокол за проверка на място по ЗМИП.

В резултат от извършената проверка на 09.02.2021г. св. Р.Т. съставил АУАН срещу „*****“ АД за това, че не е идентифицирало клиента си А.Б., ЕГН: *****, съгласно изискванията на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП, вр. с чл. 15, ал. 1 от ЗМИП, преди подписване на Договор за заем *****/ 30.03.2019г., с което извършило нарушение на цитираните разпоредби.

Със сключването на договора за заем се установявало делово взаимоотношение по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП. Актосъставителят посочил, че разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗМИП задължава лицата по чл. 4 от ЗМИП да идентифицират клиентите и да проверят тяхната идентификация преди установяването на делови взаимоотношения по чл. 11, ал. 1, т. 1 от ЗМИП.

Като задължено лице по чл. 4, т. 3 от ЗМИП, „*****“ АД, ЕИК ***** било длъжно да идентифицира Заемополучателя по Договора за заем - А.Б. преди сключването на същия договор, съгласно изискванията на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП, а именно- чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.

Във връзка с идентификацията на клиента А.Б., ЕГН: *****, от страна на „*****“ АД било предоставено само копие на разрешение за пребиваване № *****, издадено на ***г., от МВР София, валидно до ***г. Данните от същото Разрешение за пребиваване били вписани в: Договор за заем № *****/ 30.03.2019г., Договор за допълнителни услуги към заем *****/30.03.2019г. и в Искане за заем *****/ 30.03.2019г., като данни от лична карта на клиента. В срока на проверката не е предоставено копие на официален документ за самоличност.

В § 1, т. 12 от Допълнителните разпоредби на ЗМИП било посочено, че разрешението за пребиваване не е официален документ за самоличност, а съгласно чл. 3, ал. 4 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), документите за пребиваване удостоверяват само правото на пребиваване на територията на Република България.

В писмо изх.№ 10832/ 11.08.2020 г., Изпълнителният директор Г.А. посочил, че по отношение на мерките по чл. 53 от ЗМИП за всеки клиент, посочен в Приложение № 1, е извършена идентификация, чрез представяне и събиране на копие от документ за самоличност, като е приложено и в самите досиета. По отношение на клиентите-български граждани, документът за самоличност е валидна лична карта. По отношение на клиентите с

разрешение за постоянно пребиваване, документът, с който са били идентифицирани към момента на сключване на договор, е разрешение за пребиваване.

В писмо изх. № 10834/2020г. Изпълнителният директор посочил, че е извършвало идентификация на своите клиенти - чуждестранни граждани, които притежават разрешение за постоянно пребиваване, като е събиращо копие на документа, удостоверяващо разрешението за пребиваване, а в случаите, в които е била налице такава възможност — и чрез събиране на копие от предоставен паспорт. В същото писмо в табличен вид е приложено и поименно разяснение за всеки клиент, като в колона „Писмени разяснения за прилагане на чл. 53 от ЗМИП” за клиент А.Б., ЕГН ***** е вписано: „Идентификацията е извършена чрез снемане на копие от разрешение за пребиваване“.

Актосъставителят приел, че видно от представените документи „*****” АД не е идентифицирало клиента си А.Б., чрез официален документ за самоличност и не е снело копие от него, преди сключване на договор за заем *****/ 30.03.2019г. и като не е идентифицирало чрез официален документ за самоличност - А.Б., гражданин на Молдова, преди подписването на Договор за заем *****/ 30.03.2019г., на 30.03.2019г., в гр. Бургас, „*****” АД, ЕИК ***** било извършило административно нарушение по чл. 53, ал. 1, вр. с чл. 15, ал. 1 от ЗМИП. Посочено е, че се касае за системно нарушение, тъй като били установени пет броя нарушения и е деяние, наказуемо по чл. 116, ал. 3, т. 3 ЗМИП.

В срока по чл. 44, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) е постъпило Възражение с вх. № ФР-11- 1739/12.02.2021 г. от „*****” АД, ЕИК *****, представлявано от изпълнителния директор Г.А. А., срещу АУАН като се оспорват констатациите и се сочи спазване на разпоредбите на закона, липсва на системност, намира, че трябва да се прекрати административно-наказателното производство.

АНО възприел фактите, приети от актосъставителя, обсъдил възражението като неоснователно и издал обжалваното наказателно постановление като не е възприето становището на актосъставителя, че се касае за системност като е цитирано решение на Административен съд Сливен и е прието, че тъй като се касае за второ по ред нарушение, същото не следва да се санкционира като системно. АНО е приел, че се касае за нарушение на чл. 53, ал. 1 ЗМИП и на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП е наложил на „*****“ АД имуществена санкция в размер на 5000 лева.

Възприетата от АНО фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- от Председателя на ДАНС на основание чл.123 ал.1 от ЗМИП. Актът също е съставен от компетентно лице съгласно Заповед рег. № 3-1085/2018г. на Председател на ДАНС; Заповед 3-2640/2019 на Председател ДАНС и фр-9-100/28.07.2020г. на Директор на САД ФР - ДАНС, приложени по преписката.

Не се споделя възражението за изтекъл давностен срок. Съгласно чл. 34, ал. 2 ЗАНН за нарушение на нормативен акт, уреждащ бюджетната, финансово-стопанската и отчетната

дейност по чл. 32, ал. 1, т. 1 от Закона за държавната финансова инспекция, както и за нарушение на нормативен акт, уреждащ хазартната дейност и мерките срещу изпирането на пари и финансирането на тероризма, както и за нарушение на Закона за енергетиката, Закона за енергията от възобновяеми източници и подзаконовите нормативни актове по прилагането им на Регламент (ЕС) № 1227/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно интегритета и прозрачността на пазара за търговия на едро с енергия (ОВ, L 326/1 от 8 декември 2011 г.) както и за нарушение на Закона за независимия финансов одит, Закона за платежните услуги и платежните системи не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на шест месеца от откриване на нарушителя или ако са изтекли повече от пет години от извършване на нарушението. В тези случаи предвидените срокове в ал. 1 не се прилагат.

В случая нарушението съгласно подробно изложените от АНО обстоятелства в извършено на 30.03.2019г., когато е сключен договор за заем, поради което срокът от 5 години изтича на 30.03.2024г. Нарушителят обаче не е открит, както твърди жалбоподателят в първия ден на проверката, а в хода на тази проверка, когато проверяващите лица са имали възможността да се запознаят действително с дейността на дружеството. Откриване на нарушителя значи установяване и индивидуализиране на физическото, респ. на юридическото лице, което е отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде сторено или фактическото намиране на лицето или осъществяването на контакт между нарушителя и актосъставителя. Първият възможен момент, когато административно-наказващият орган е имал възможност да се запознае с дейността на дружество и евентуално да установи нарушение и нарушителя е когато дружеството е представило поисканите от проверяващите органи документи като поради липсата на поставен входящ номер за най-ранна дата може да се приеме датата, на която е поставен изх. номер на отговора - 11.08.2020г. Срокът от шест месеца изтича на 11.02.2021г., а съгласно представената преписка АУАН е съставен преди изтичането на този срок – 09.02.2021г., поради което съдът не констатира нарушение на чл. 34 ЗАНН. НП е издадено в шестмесечен срок от съставяне на АУАН, с което е спазена разпоредбата и на чл. 34, ал. 3 ЗАНН.

Наказателното постановление съдържа всички необходими реквизити съгласно чл.57 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защитата. Посочени са нарушените материално - правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. Съдът не споделя възраженията в жалбата, свързани с допуснати в хода на производството съществени нарушения на процесуалните правила. И в АУАН, и в НП изрично е посочено, че нарушението е извършено на 30.03.2019г. в гр.Бургас, когато и където е бил подписан договор ***. С това изискванията на чл.42 т.3 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН са изпълнени, като не е необходимо да се посочва дали нарушението е извършено в офис на дружеството и кой е точно офис. АНО

няма задължение да издирва и конкретните лица, чрез които дружеството е сключило договора, тъй като отговорността на юридическите лица е безвиновна и те носят отговорност за действията на своите служители, които са наели. За това, че конкретно лице, наето от юридическото лице, не е изпълнило задълженията си, отговорността следва да се понесе именно от юридическото лице, което не е упражнило контрол върху дейността на своите служители като законът вменява в негово задължение като финансова институция.

АНО подробно е обсъдил депозираните срещу АУАН възражения като ги е намерил за неоснователни. Следва да се посочи, че АУАН съдържа всички необходими реквизити като актосъставителят е посочил разпоредбите на закона, които са нарушени – чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП като санкционната разпоредба се определя от административнонаказващия орган. Преценката на актосъставителя, че се касае за системност и че нарушителят трябва да се санкционира по реда на чл. 116, ал. 3, т. 3 ЗМИП не обвързва наказващия орган, който е разгледал възражението в тази насока и е определил правилно санкционната разпоредба по чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП. Съдът намира, че в хода на производството не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че правото на защита на нарушителя е било реализирано в цялост с подаването на жалба до въззивната инстанция.

Неоснователни са възраженията, че нарушението трябвало да се квалифицира по чл. 11, ал. 1, т. 1 вр. чл. 15, ал. 1, вр. чл. 53, ал. 1 ЗМИП като съдът счита, че правилно административно-наказващия орган е приложил материалния закон, като е съотнесъл установените фактически констатации към правната норма. По делото няма спор, че „*****“ АД, с оглед спецификата на своята дейност, е задължено лице по смисъла на чл.4 т.3 от ЗМИП и като такова следва да спазва законовите изисквания. Разпоредбата на чл.53 ал.1 от ЗМИП сочи, че идентифицираното на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него, поради което доводите, че не било ясно какво точно нарушение е извършено са неоснователни. Законодателят е използвал „и“, което означава, че има задължение не само да се снесе самоличност, но и да се направи копие на официалния документ. В случая не е бил представен официален документ за самоличност по смисъла на закона и не е му е било направено копие, тъй като липсва такъв, като е правилна дадената от АНО квалификация на нарушението (в този смисъл Решение № 1659 от 11.11.2020 г. по к. адм. н. д. № 1978 / 2020 г. на XVIII състав на Административен съд – Варна; Решение № 2004 от 09.11.2020 г. по к. адм. н. д. № 2218 / 2020 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив).

Нормата на чл.15 ал.1 от ЗМИП предвижда, че идентифицирането на лицето, като част от мерките за комплексна проверка на клиентите, се извършва преди установяване на делови взаимоотношения между страните. В § 1 т. 12 от ДР на ЗМИП е посочено, че официален документ за самоличност е документ по смисъла на ЗБЛД, ЗЧ и др., като изрично е визирано, че документите за пребиваване и чуждестранното свидетелство за управление на МПС не са „официални документи“. В настоящият казус, от всички събрани по делото доказателства се установява, че на 30.03.2019г. кредитополучателят А.Б., при установяване на делови отношения с „*****“ АД, при сключване на договор за кредит *** ***, е бил

идентифициран с представяне на разрешение за пребиваване вместо с документ по смисъла на ЗМИП. Поради това съдът намира, че описаното в акта и постановлението нарушение безспорно е било извършено.

Правилно е била ангажирана отговорността на „****“ АД, която по своята правна същност е безвиновна отговорност и представлява обективната отговорност на юридическото лице за неизпълнение на задължения към държавата и се реализира независимо от конкретния извършител, формата на вина, степента на обществена опасност на дееца и т. н.

Съобразно събраните по делото доказателства съдът намира, че правилно наказващият орган е преценил, че не следва да прилага разпоредбите на чл.28 от ЗАНН. Обществената опасност на настоящото нарушение не е по-ниска от останалите от този вид. Самото нарушение е формално и за неговата съставомерност не се изисква настъпване на каквито и да било последици, за да се приеме, че тяхната липса води до извод за ниска степен на обществена опасност. Няма данни дружеството да е отстранило нарушението, а дори да е било отстранено, то е било едва след извършване на проверката. От друга страна, при извършената от контролните органи проверка са били установени и други идентични нарушения, от което може да се направи извод, че случаят не е инцидентен. С оглед на това, съдът намира че нарушението не е с явно незначителна обществена опасност и не засяга в малка степен установения ред за държавно управление. Поради това и не следва да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и да се приеме, че случаят е маловажен.

Правилно на дружеството е била наложена санкция на основание чл.116 ал.1 т.3 от ЗМИП, тъй като именно в тази норма е предвидено наказание за задължено по чл.4 т.3 от ЗМИП юридическо лице, което е извършило нарушение на чл.53 ал.1 вр. чл.15 ал.1 от ЗМИП .

Доколкото законодателят е предвидил санкции за нарушения, описани в тази норма и тъй като чл.53 ал.1 и чл.15 ал.1 от ЗМИП попадат сред тях, съдът намира възраженията, касаещи приложението на санкционната норма за неоснователни. Правилно наказващият орган е наложил на **** АД имуществена санкция в минималния предвиден в закона размер от 5 000лв, като е съобразил всички обстоятелства, визирани в чл.27 от ЗАНН и е изложил съображенията си в наказателното постановление.

Поради изложеното до тук съдът намира, че атакуваното постановление е правилно, обосновано и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Съгласно на чл. 63 от ЗАНН в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към АПК, който пък от своя страна за неуредените в чл. 143 АПК случаи препраща към ГПК. В случая наказателното постановление се потвърждава, поради което право на разноси има АНО. На АНО се определят разноси на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН вр. чл.37, ал.1 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ съобразно потвърждаването на наказателното постановление в размер на 100 лева като се отчита фактическата и правна сложност на

делото, това, че приключи в рамките на едно съдебно заседание.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.1 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-60/21.07.2021г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 116, ал. 1, т. 3 от Закон за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на дружеството „*****” АД ЕИК ***** е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лева.

ОСЪЖДА „*****” АД ЕИК ***** да заплати в полза на Държавна агенция „Национална сигурност” сумата в размер на 100 лева, разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____